

Barcs, 1914. május 4. – Budapest, 1998. március 25.

Apja molnár volt, akinek halála után, nyolcéves korában családjával Baranya vármegyébe költöztek, Regenyén, majd Pécsarányoson laktak. A hat elemi elvégzését követően, 1930–1932 között Bicsérdén molnártanonc. Bicsérdről a Veszprém megyei Vilonyára került molnárségédnek. 1937-től 1941-ig a pécsi Zsolnay-gyárban dolgozott. 1941–1942-ben katona, gépkocsivezető volt egy ezredtörzsnél. 1943 nyarától a német megszállásig tejjellenőr a Baranya megyei tejszövetkezetek szövetségénél. 1942 végétől 1943 tavaszáig a Kis Újság terjesztője, a Magyar Parasztszövetség és a kisgazdapárt vidéki szervezője, egyidejűleg a Magyar Parasztszövetség Baranya–Tolna vármegyei titkára. A német megszállás alatt egy ideig bujdosni kényszerült. Pincérnek álcázva egy hétig naponta meglátogatta és hírekkel látta el a pécsi rendőrkapitányság épületében fogva tartott Nagy Ferencet. 1944 augusztusában ismét katonai behívót kapott, a frontra került, de Csap környékéről megszökött, s hamis papírokkal hazatért Pécsre. 1944. november 29-étől az FKGP Baranya vármegyei főtitkára, a pécsi földigénylő bizottság elnöke s a nemzeti bizottság tagja. 1945. november 4-én a Baranya és Tolna vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945–1947 között a Független Nép című baranyai kisgazdapárti újság felelős kiadója. Tagja a párt országos nagyválasztmányának. 1945 júliusától 1948 nyaráig a Pécssett megalakult Alsó-dunántúli Kisgazdák Termelő-, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezete, majd a Kisgazda Áruforgalmi Szövetkezet és két kisebb beszerző és értékesítő szövetkezet igazgatósági tagja, 1948-ban a pécsi szövetkezet alelnöke. A Baranya vármegyei törvényhatósági bizottság és a kisgyűlés rendes tagja. 1947. február 25-én jelen volt Kovács Béla lakásában, amikor a főtitkárt a szovjet hatóságok koholt vádak alapján elhurcolták. Az 1947. augusztusi országgyűlési választásokon nem jutott be a törvényhozásba. 1947-től 1949 júliusáig a nagy-budapesti pártközpont szervezési főosztályának a vezetője és a X. kerületi pártszervezet elnöke volt. Pártközi megállapodás alapján 1949. augusztus 8-án az Országos Közellátási Hivatalhoz helyezték el főelőadói beosztásba. Innen rövid idő után átkerült a Malomipari Takarmányforgalmi Rt.-hez, a vállalat 1950. júliusi megszűnéséig osztályvezető. Ezután a Terményforgalmi Egyesülethez, majd a Pest Megyei Takarmányforgalmi Vállalathoz került műszaki és beruházási osztályvezetőnek. 1955-ben elvégezte az Élelmiszeripari Technikum malomipari tagozatát; 1959-ben technikus oklevelet szerzett. 1956. november 1-jén - a kisgazdapárt intézőbizottsága megbízásából, Czövek Jenővel együtt Pécsre utazott, és Kovács Bélát felkísérték Budapestre. Vállalata átszervezése után, 1957. márciustól a Műanyag- és Textilipari Szövetkezetben dolgozott, többféle beosztást töltött be, fonodai részlegvezető és diszpécser, majd miután 1965-ben a szövetkezet átvett egy csődbe jutott díszkerámia-üzemet, annak lett a vezetője. 1976-ban ment nyugdíjba. 1988-ban részt vett a Független Kisgazdapárt újjászervezésében. 1989-ben a párt nagy-budapesti szervezetének az elnökévé választották; 1992-től díszelnök.